

Saistību izpilde nopietni apdraudēta STRAUJI JĀKĀPINA IZSLAUKUMI

No gada sākuma jau ap-
rītējuši vairāk nekā 5 mēneši,
taču sāsdienas laikerakstā ie-
vietotais pārskats rāda, ka
lopkopības produktivitāte rā-
jona kolhozos vēl joprojām
zema. Arī piena izslaukumi
veselā virknē kolhozu pat
maiņa mēneša pēdējās dekā-
dēs turpināja slīdēt uz leju.
Tiesa, ziņas no kolhoziem lie-
cina, ka pašlaik stāvoklis ne-
daudz uzlabojas, jo pārejas
periods no kūti stāvēšanas
uz ganībām beidzies.

Taču izslauktā piena dau-
dzums, rēķinot caurmērā uz
katru slaucamo govī, mūs
nekādā ziņā nevar apmieri-
nāt. Vai gan šodien nav jā-
ceļ pamatīga trauksme un
jārunā par to, ka sociālistis-
kās sacensības saistību izpil-
de ar mūsu kaimiņiem ir
nopietni apdraudēta un, strā-
dājot ar tādām pat metodēm
kā līdz šim, uz labiem panā-
kumiem cerēt vis nevarēsīm.

Lūk, šā gada piecos mēne-
šos rajona mērogā uz 100
hektāriem lauksaimnieciski
izmantojamās zemes saražoti
tikai 63 centneri vai vidēji
no govīs izslaukti 533 kilo-
grami piena. Tie ir niecīgi
skaitļi. Visvairāk izslaukumi,
salīdzinot ar iepriekšējo ga-
du, un pārejiem rajona kol-
hoziem, aizvadītajā mēnesī
slidējuši Imanta Sudmaļa un
Kaļiņina kolhozos, tāpat kol-
hozos „Sarkanā zvaigzne”,
„Jaunais ceļš”. Jau tā zemie
izslaukumi turpina slīdēt uz
leju arī kolhozos „Rosme”,
„Skapaļs kalns”, „Vienība”.
„Uzvara” un dažos citos.

Kas darāms, lai labotu,
kas vēl labojams? Pašlaik
zāles ganības netrūkst, tikai
jāpūšas par lopu pienācīgu
izganīšanu, par to, lai ganī-
bās un novietnēs netrūktu
laba dzeramā ūdens. Un par
visām lietām, lai izslaukumi
jo strauji nekrītos tad, kad
ganību zāle jau būs daļēji
noēsta, jānodrošina ganām-
pulkam pietiekamā daudzū-
mā zaļbarība piebarošanai
vasaras otrajā pusē.

Taču vēl ne visos kolhozos
ar šo jautājumu kolhozu val-
des, lauksaimniecības un lop-

kopības speciālisti nodarbo-
jas kā pienākas. Sur tur vēl
ieilgusi arī lopkopju pierf-
mas laucīņu apstrādāšana.
Bet jāsaprot tomēr viena lie-
ta, ka, nenodrošinot lopus ar
zaļo konveijeru vasarā un
sulīgo barību ziemā, lopkop-
ju labā apņēmība var palikt
tikai uz papīra.

Kolhozu valdēm vispusīgi
jāstimulē pašizliedzīgo dar-
ba darītāju pūles. Jo ikvienā
kolhozā, ikvienā novietnē re-
dzam lopkopes, kuru sasnie-
gumi ir divas, pat trīs un
četrus reizes lielāki nekā pā-
rējām slaucējām. Bet ne kol-
hozu valdes, ne lopkopības
speciālisti retēm pat neie-
dzīlīnās un neizpēta, kāpēc
distance starp pirmrindnie-
cēm un apaliecējām tik liela,
kur slēpjas labāko darba
darītāju panākumu atslēga
un kāpēc to nepiesavinās pā-
rējās.

Tas ir visbiežāk tāpēc, ka
daudz kolhozos reti notiek
lopkopju ražošanas apsprie-
des, bet, ja arī notiek, tad
bieži vien pārāk formāli, bez
piederēdes apmaiņas.

Maz ar sociālistiskās sac-
ensības pārbaudes un pirm-
rindnieku pieredzes jautāju-
miem nodarbojas arī ciemu
padomes, partijās un kom-
jaunatnes organizācijās. Ne
vienmēr laikā tās palīdz at-
rīsināt lopkopjiem sasāpēju-
šos jautājumus, uzlabot to
darba un sadzīves apstākļus.
Taču piemēri liecina, ka ne-
vēriba šinī ziņā noved pie
tā, ka krievu darba darītāji
nelaiķi iziet no terindas.
Tāpēc partijas organizāciju
uzmanības centrā jāizvērtā
tādi svarīgi jautājumi kā at-
vaļinājumu piešķiršana slau-
cējām, cūkkopēm, rezervēs
slaucēju, pastāvīgu ganu pie-
saistīšana utt.

Lopkopju sociālistiskās sac-
ensības rezultāti un pozitīvā
pieredze biežāk jāapspieš
sienas avižu slēdīs, blītenos,
ziberos un cīņas lapīnās. Bet
par visām lietām mums jā-
atceras, ka ar lopkopības
produktivitātes jautājumiem
jānodarbojas regulāri, dienu
no dienas.

KOMUNISMA DZIRKSTELE

Latvijas KP Rūjienas rajona komitejas un
Rūjienas rajona izpildu komitejas orgāns

Redakcija Rūjienā, Upes ielā Nr 7
Tālruni: redaktoram 186, redakcijai 20

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās.

Numurs maksā 10 kap.

Nr 70 (1296)

Otrdien, 1958. gada 10. jūnijā

9. gads

Linu sējumi sazēlušī

Kolhoza „Brīvā druva” lauk-
kopji pabeiguši linu sēju. Tie
iesēti 20 hektāru platībā gal-
venokārt atmatās un pēc ilg-
gadīgiem zālājiem. Sēja ar
traktoru „Belorus” labi strā-
dāja traktorists Juris Tauriņš.

Visa linieim paredzētā platība
labi mēstota, un pirmie sējumi
jau sazēlušī.

Linu sēju pabeiguši arī kol-
hozi „Imanta” un „Dzirkstele”.
N. Apinis

Putnkopju sacensības priekšgalā

Visvairāk olu — 16.034 pie-
cos mēnešos uz 100 hektāriem
graudauga saražots kolhozā
„Jaunais arājs”, bet visvairāk
olu — 90,7 no katras dējējvis-
tas ieguvusi kolhoza „Strau-
me” putnkope Vēsma Bokša.
Otrajā vietā olu leguvē no

katras dējējvistas patlaban
ierindojušies kolhoza „Liesma”
putnkope Olga Nuķe, trešajā
vietā atstājot kolhoza „Jau-
nais arājs” putnkopi Emiliju
Ogu, bet ceturtajā — kolhoza
„Dzirkstele” putnkopi Martu
Liekniņu.
A. Leja

Būs labas ganības

Reizē ar pavasara lauku
darbiem lauksaimniecības ar-
teli „Leņina ceļš” uzsāka arī
aploku būvi. Pie „Pusmuiž-
nieku” un „Vecreļļu” liellopu
novietnēm uz ilggadīgajiem
zālājiem un dabiskajās ganī-
bās tie ierikoti jau 13 hektāru
platība. Viss ierikotais masīvs
sadalīts mazākos ap 2 hektāru

lielos aplokos, ko noganis pa-
kāpeniski. Aploku ierīkošanā
labi strādā Jēkabs Strazdiņš,
Jānis Elsis, Voldemārs un
Eduards Zaķis un Rihards
Celmīšs.

Pavisam šogad ganību ap-
lokus liellopu novietņu tuvu-
mā paredzēts ierīkot ap 35
hektāru platībā. A. Akots

Uzsākta kartupeļu rušināšana

Šogad pirmie rajonā kartu-
peju stādīšanu visā 55 hektāru
platībā pabeidza lauksaimnie-
cības arteļa „Imanta” kolhoz-
nieki. Šajā darbā tāpat kā
citos daudz aktīvāk nekā ie-
priekšējos gados piedalījās
nevien darba spējīgie, bet arī
gados vecie kolhoznieki. Tā
kartupeļu stādīšanā ražīgi
strādāja kolhoznieces Berta
Vēbere, Emma Kaņķe, Kristīne
Ozola, Berta Glāzere, Emma

Gērmāne, Antonija Lūse un
Zelma Zandersone. Sevišķi
čakla darbā bija arī Rūjienas
vidusskolas skolniece Velga
Karpzeme.

Tagad kolhoznieki uzsāku-
ši kartupeļu rušināšanu. Pir-
majā dienā traktorists Haralds
Engers ar traktoru HTZ-7 un
laukkopis Jānis Ozols ar spil-
arklu izvagoja agrāk nostā-
dītos kartupeļus vairāk nekā
5 hektāru platībā. O. Piešīns

PĀRSKATS

par piena, gaļas un olu leguvi rajona kolhozos no 1958. g. 1. janvāra līdz 1. jūnijam

Iepem. vieta	Kolhoza nosaukums	Iegūts piena										Iegūtas olas	
		salīdzinot 1958. g. ar 1957. g. %	uz 100 ha lauk- saim. izmant. zemes ent.	vid. izslau- kums no 1 govīs kg	novirzīša- nās (vairāk — mazāk —)	izslaukts majā	salīdz. ar pag. gada maiju	Ražota gaļa uz 100 ha lauk- saim. izmant. zemes ent.	Ražota cūk- gaļa uz 100 ha aranzē- mes ent.	Uz 100 ha graudāju sējumu gab.	No 1 dē- jējvistas gab.		
1.	Spars	161,4	61,5	703	+188	197	+14	6,4	7,1	1119	58,4		
2.	Brīvā druva	183,9	158,8	1020	+182	284	+37	18,9	13,4	11396	58,7		
3.	Liesma	119,5	115,2	793	+78	219	+9	9,0	8,8	9523	80,9		
4.	Zvaigzne	118,2	61,8	501	+59	157	+3	4,8	2,5	6156	45,6		
5.	Auseklis	117,0	55,6	619	+74	235	+3	7,9	12,2	9609	56,1		
6.	Dzirkstele	115,7	83,5	763	+27	216	+3	5,7	2,1	8319	72,1		
7.	Klova	115,4	39,7	345	+23	134	+7	10,8	10,2	5446	41,9		
8.	Rūja	112,3	71,0	629	+8	202	+29	12,0	11,4	6016	43,6		
9.	Jaunais arājs	111,3	61,2	606	+18	175	+15	4,8	8,8	16034	74,0		
10.	Straume	110,7	80,3	521	+19	161	+27	17,8	7,6	5957	66,0		
11.	Ziemeļi	107,8	79,8	621	+7	165	+25	6,9	10,2	3524	42,9		
12.	Seda	102,7	76,5	563	+13	197	+30	14,3	19,6	3677	29,1		
13.	Ciņa	100,1	53,5	475	+32	159	+70	11,3	7,9	6604	41,2		
14.	Jaunā druva	99,7	70,5	547	+30	140	+29	8,5	5,3	8286	54,1		
15.	Pionieris	99,5	73,4	542	+29	187	+6	7,7	8,7	3669	37,9		
16.	Leņina ceļš	99,3	59,8	499	+1	168	+26	3,8	4,2	4955	33,7		
17.	Stārs	97,9	54,9	426	+56	129	+22	6,3			45,6		
18.	Imanta	94,5	65,4	512	+31	163	+21	10,0	10,2	8546	42,0		
19.	Uzvara	89,9	38,7	417	+50	150	+16	4,5	3,1	6659	50,9		
20.	Rosme	87,8	30,1	340	+83	114	+30	5,1	4,8	5479	58,7		
21.	Skapaļs kalns	84,9	54,8	382	+93	139	+42	5,7	5,2	6281	50,9		
22.	Sarkanā zvaigzne	84,6	41,4	412	+155	153	+59	3,9	3,2	9206	61,8		
23.	Salaca	81,5	39,0	387	+84	110	+59	2,2	2,0	5437	56,1		
24.	Vienība	81,9	51,5	497	+127	153	+67	4,7	4,4	5879	44,7		
25.	Im. Sudmaļa	80,2	59,9	556	+173	151	+152	7,8	7,9	18463	62,1		
26.	Jaunais ceļš	78,0	49,7	403	+124	108	+67	6,4	4,0	4533	39,2		
27.	Kaļiņina	77,6	40,2	370	+167	121	+71	6,5	6,5	4453	36,9		
Rajonā:		101,9	63,0	533	+22	165	+28	7,5	6,9	7123	52,7		

Ogres rajona Staļina kolhoza ļaudis 13. maijā kā vieni no pirmajiem republikā pabeidza vasarāju sēju. Tagad kolhoza mehanizatori stāda kartupeļus un sēj viengadīgās...
Traktorists Ernests Turciņš un piekabinātājs Bernārdis Budziš stāda kartupeļus.
I. Sjomina foto. LTA fotokronika

AGRONOMA PADOMI

Vasarāju sējumu kopšana

Sējumu kopšana prasa samērā maz laika un darbaspēka, bet ievērojami kāpina ražas. Apsētu lauku kopšanas uzdevumi: 1) Nodrošināt augsnes iestrādātās sēklas labu dīgšanu — apgādāt to ar mitrumu un vajadzības gadījumā iznīcināt augsnes garozu, kas neļauj dīgļiem izlīst no augsnes. 2) Rūpēties, lai nokrišņu ūdeņi augsnei labi iesūktos un iesūkušies ūdeņi no augsnes iespējami mazāk izgarotu. 3) Sistemātiski, kamēr vien kultūraugu attīstības stāvoklis ļauj, iznīcināt sējumu nezāles, kas laupa kultūraugiem mitrumu, uzturu, gaismu un siltumu un mazina to ražu par 10—40 procentiem. 4) Piegādāt kultūraugiem nepieciešamās uzturvielas ar virsmēlošanu. 5) Atpakarot augu kaitēkļus un slimības.

Ja sējas laikā augsne ir sausa un it sevišķi, ja sēja novēlota, tad ieteicams tūlīt pēc lauka apsēšanas augsni pieveļt. Virskārtiņu pieblīvējot, veicina ūdens pacelšanos no mitriem apakšējiem slāņiem pie sēklām un sekmē to dīgšanu. Ukrainas PSR Romnas izmēģinājumu stacijā vīķu siena raža, pieveļot lauku pēc sējas, kāpināta par 25 procentiem. Tikai jāievēro noteikumi: ja lauks pēc sējas ir pieveļts, tad tas pēc sēklas sadīgšanas un labību attīstības līdz 2—3 laplām katrā ziņā jāecē, lai ierobežotu mitruma izgarošanu un augsnes izžūšanu.

Ja pēc sējas daudz nokrišņu, smagas un mazitvīgas augsnes (it sevišķi, ja tās pieveļtas) pārklājas ar garozu. Garoza neļauj sēklu dīgšiem no augsnes izkļūt, sējumi iznāk reti un sadīgušie augi nonāk ļoti nelabvēlīgos augsnes apstākļos.

Augsnes garozu var sadrupināt ecējot. Te jāievēro, ka asni, kas izliduši zemē no sēklām un virs zemes nav parādījušies, ecējot necieš, kamēr tikko dienas gaismu ieraudzījušie asni ecēšanā var aiziet bojā. Ja augsnes garoza ir ļoti stingra, tad ar ecēšanu to ļauj hielos gabalos, bojājot asnus un veidojot ne-

labvēlīgu virskārtas struktūru. Tādos gadījumos ieteicams garozu drupināt ar veltni, vislabāk zobotu vai, ja tāda nav, ar skrītoju veltni. Šim nolūkam ļoti labi pielāgotu veltni var pagatavot arī mājas līdzekļiem: parastamkoka lietinim visapkārt iedzen dzelzs tapīpas vai prāvākas (bez galviņām) naglas, atstājot to galus pāra centimetrus ārpus veltna. Pēdējo gadu izmēģinājumos par labāko darbarīku garozas drupināšanai apsētos laukos atzīts ritošais rušinātājs.

Sējumu ecēšanas galvenie uzdevumi ir divi: iznīdēt sadīgušās nezāles un, veidojot iridenu augsnes virskārtiņu, krāt un taupīt tanī mitrumu. Rezultātā ievērojami uzlabojas augu augsnes apstākļi un ceļas ražas. Katrai kultūrai ir savs ecēšanas laiks un paņēmieni.

Kartupeļu lauks jāecē pēc augu sadīgšanas un to pirmo lapu izveidošanās. Labāk šim nolūkam ir ķēžu ecēšana, kas ļoti piekļaujas kartupeļu lauku viļņotai virsai, mazāk nolīdzina augsnes sametumus un mazāk izrausta augus. Ja nav ķēžu ecēšu, var lietot parastās cik-cak ecēšanas.

Vasarāju labību lauki jāecē, kad augi izveidojuši 2—3 lapas. Kā pārmērīgi agra, tā arī vēla ecēšana augus pastiprināti izrausta un sējumu izretina. Ja pēc pirmās ecēšanas uznaik lietus un augsni sablīvē vai arī, ja sadīgst jaunas nezāles, ecēšanu derīgi atkārtot. Drosāk ecēt rindās apsētus laukus, uzmanīgāk ecējami izkļaidus apsēti lauki, jo tanīs augus izrausta vairāk. Ecēšanas izrausta galvenā kārtā sadīgušās sēklu nezāles — mūsu republikā visizplatītākās zvēres un pērkonas. Ja laukā ir daudz sakņu un, it sevišķi, stīgu nezāļu — vārpata, lēpe, tad sējumu ecēšana var būt riskanta, jo, ecēšām nezāļu stīgas skarot un raujot, līdzī izclājas arī kultūraugi. Visi saucāms attiecināms arī uz pākšaugu un pākšaugu-labību mistru sējumu laukiem.

Sakņaugu lauku ecēšanā ievērojami īpaši noteikumi. Bietes un burkāni raida asnus

virš zemes pēc daudz ilgāka laika nekā labības. Šim laikā stipri sazej nezāles, kas apgrūtina augsnes rušināšanu un augu retināšanu, reizē nomācot kultūraugus. Tāpēc ecēšana rušināmaugu laukos ir sevišķi ieteicama. Bietes ieteicams ecēt pirms to sadīgšanas. Var ecēt arī pēc sadīgšanas un pirmo isto lapu izveidošanās, gan rikojojoties ļoti uzmanīgi. Jāecē rindu virzienā, lai nepārvietotu dīgstus starp rindām. Sevišķi lietderīga burkānu sējumu ecēšana, jo burkāni ilgstoši dīgst, dod vāju nezālēm, kas jaunos augus nomāc un apgrūtina pirmo rušināšanu un retināšanu. Bet burkānu sējumus drīkst ecēt tikai pirms asnu parādīšanās virs zemes. Ar ecēšu augsne apvārdinās uzdīgusās sēklas dod normālus augus, bet sēklu virszemes asni ecēšanā iet bojā.

Pavasari sējumu ecēšanai lielāka nozīme jo smagāka (garozu veidotāja) augsne un jo nezāļaināki lauki. Ecēšanas nozīmi apstiprina daudzi Latvijas PSR izmēģinājumu lestadē izdarītie pētījumi un citās Vissavienības pētniecības iestādēs gūtie skaitliskie materiāli un mūsu pašu pirmrindnieku pieredze.

Tā, piemēram, Odesas agrometeoroloģiskā stacija, sakoļojusi kolektīvo saimniecību ražu skaitļus, atzīmē, ka sējumu ecēšanas ietekmē ražas kāpinātas: auzām — par 2,4 cēt/ha, miežiem — par 1,1 cēt/ha un vasaras kviešiem — par 1,0 cēt/ha. Pie mums ražas kāpinājums būs daudz lielāks tādē, ka mūsu klimats ir stipri nelabvēlīgāks un it sevišķi šis pavasaris.

Virmēlojumam var lietot visus patreiz pieņemamos mēlošanas līdzekļus un to devu lielums uz 1 ha svārstās atkarībā no priekšauga un augsnes uzlabošanas pakāpes: superlošātam 2—4 cēt/ha, kālija sāļi 1—2 cēt/ha, montāna zāļpetrim 0,8—1,5 cēt/ha, amonija sulfātam 0,5—1,2 cēt/ha, sērskābam amonjakam 1,0—2,0 cēt/ha. Pākšaugiem slāpekļa virsmēlojums nav vajadzīgs. Agronomis V. Krogzems

Piksariešu vēstule «Kritikas makšķerei»

„Uzmanību, uzmanību, pie mums viesosies rajona kultūras nama pašdarbnieki! vienā no pēdējām maija sestdienām tiekoties cītā saucā kolhoza „Zvaigzne” kolhozieki.

Izliktās atīšas vēstija, ka programā paredzēts vienēliens „Taigā”, raksturodejas, solo dziesmas, noslēdumdeja un ieejas maksa uz visu vakaru 5 rubļi.

Tau mīnētājā vakarā pārsteigums sekoja pārsteigumam. Pirmkārt jau viesi ieradās ar lielu nokavēšanos. Neko darīt, sapulējušies tomēr bija pacietīgi. Bet tālpi pēc vlesu ierašanās jau vārēja manīt, ka ar priekšnesumiem nav kaut kas kārtībā. Viens otrs no pašdarbniekiem sāka tā nervozī skraidīt no viena stūra uz otru, cits teicās kājam doties uz mājām, citam bija pavissam skumīga seja. Un kā nu nē, ja ceļā no Rūjienas līdz Piksariem bija nozaudēta grāmatīņa ar lugas tekstu. Labi vēl, ka patīdzu roku sniedza Piksaru ciema bibliotekāre. Ierāde Vanaga vienēliens „Ligavainis” sākas.

„Ligavainis” — kū tā, bet atīšās tau bija rakstīis, ka izrādīs „Taigā”, — izbrīnā jautāja skaitlājī. Kad pirmās neapmierinātības vilnās skaitlājiem bī-

ja pārgājis, viens otrs, skatoties izrādī, jau skumīgāk sāka nopāsties, citam sekoja piezīme: „Bet mūsu pašu pašdarbnieki tau rādīja to „Ligavaini” daudz labāk.” „Nekas, nekās”, mierināja cīti, toties raksturodejas mūsu jaunīies nedejo, retāk dzirdam arī solodziesmas.”

Te jau arī priekšars atkal atvērās, skaitlāji ar nepacietību gaidīja, ko paziņos pirmo. Bet paziņojums ka, lūk, programma esot ismelta un sekošot deļa, nāca kā spēriens no skaidrām debēsīm.

Aicinredzot kultūras nama pašdarbnieki mūs turā par tik atpalikušiem, kas no istas mākslas neko nesaprot.

Dārgā „Kritikas makšķerei” pasaki lūdzu kultūras nama pašdarbniekiem, lai tie nemāna tautu ar tukšām reklāmām un iestudē kā pienāks vismaz paredzētās vienēlienu lugas, (bet mēs no kultūras nama gaidām arī vairākcēlienu lugas). Bez tam paskaīdro vījiem, ka mēs, laucīnieki, nemaz nesam tādi mulkīši, par kādiem viņi mūs turā. Un tad pasaki, lai neaizmirst parēmt līdzī teksta grāmatīņu un lai nekādā ziņā negroza iepriekšparedzēto programu.

Piksariešu uzdevumā A. Rūkītis

Te pats velns var kaklu nolauzt

Ik gadus mūsu republikā tiek izsludināts ceļu mēnesnieks, kad attiecīgām iestādēm jārapējas, lai salabotu visus braucamos ceļus. Nerārtu teikt, ka šim ziņā mūsu rajonā nekās netiek darīts.

Tau bēdīgāka aina atklājas, ja paskatāmies uz kolhozu iekšējiem ceļiem. Var teikt, ka ar šo jautājumu līdz šim nevienis tā pa istam nav nodarbojies. Ar maz izpēmumiem uz tiem gadiem ilgi nepiegādā granti, nenolīdzina gramabas un jo sevišķi pavasaros un rudenos vietām, lai nokļūtu uz lopu novietnēm, ir jāmeklē tāva...

Sliktis tekšējo ceļu stāvoklis ir arī kolhoza „Pionieris”. Nu nemsim kaut vai ceļa posmu uz līellopu novietni.

„Jaunskaparī” un cīku novietni „Skujas”.

Cik gan te asaras pavasaros un rudenos nav norādājuši piena vedējs un zirzdiņš, kad ratī nereti iesēdusies līdz pat kurvīm...

Padomājiet paši, kolhoza priekšsedētāji te nākuši un gājuši, tau astoņu gadu laikā šie ceļi nav redzējuši ne vezuma grants.

Nevarētu būt, ka kolhoza valde te plānotu sēt risus vai mērcēt līnus, jo skaidrs, ka tik un tā neviena no šim kultūrām te nebūs piemērota. Arī tas nav vēl dzirdēts, ka kolhoza valde būtu nodomājusi iegādāties helikopteru, ar kura palīdzību nogādāt pienu uz pienotavu, bet vājpienu sventīgiem. Tau ceļus te kā nelabo, tā nelabo. E. Ilens

Pa laikrakstā publicēto materiālu pēdām „Reklāmas nolūkos”

27. maijā ievietotajā rakstā ar šādu virsrakstu bija norādīts, ka desu darbnīcā bieži notiek dzeršana darba laikā. Piesūtītajā atbildē redakcijai patērētāju biedrības valdes priekšsedētājs b. Rudīņš ziņo, ka rakstā minētie fakti atbilst

patiesībai un raksts apspriests valdes sēdē. Desu darbnīcas vadītājs sodījis administratīvi kārtā. Pie turpmāku šādu gadījumu atkārtošanās pielietojot stingrākus soda mērus, pat atbrīvošanu no darba.

„Ar novēlošanos piegādā telegramas”

Sakarā ar mūsu laikraksta 5. aprīļa numurā ievietoto rakstu, rajona sakaru kantora priekšnieks B. Zandavs paskaīdro, ka, nosūtot telegramu, kas adresēta uz viensētu, sādzu, kolhozu, sūtītājam jāno-

rāda piegādes veids (ar ziņnesi vai pa pastu). Tā kā rakstā minētajām telegramām nebījis norādīts piegādes veids, tās piegādātas ar kārtējo pastu pēc pastniekam noteiktā parastā piegādes maršruta.

Redaktore M. Aļeksejeva

Zeima Bērziņa

Stāsts

PIRMĀ VASARA LAUKOS

21. turpinājums

— Valdī neaushojies! — atkāpdamās teica viņa. Bet šoreiz tas izskaņēja mīļ, saprotosi.

Ap „pelēko draugu” bija sakrājušās hielas peļķes, kad Vita pēc mēsu vešanas turp aizstāgāja. Mikstajā zemē kā līcināki palika pēdu vietas, kurās tūdaj krājas ūdens.

— Te tomēr vajadzētu sēt rudzus, — vērodama atbrīvoto līniju, domāja viņa. — Būs jāparunā ar brigadieriem.

Spēcīgs vējš locīja egļu galotnes un plucināja skrejjos mākoņus.

— Kaut nu drīzāk pārstātu, — Vita pameta dusmīgu skatu mākoņos un rēķināja pēc cik dienām te varētu sākt ar traktoru.

Rudzu sēja sagādāja agronomē hielas raizes. Pirmās sējas termiņš bija palāists jau garām. Augusts iegāja otrajā pusē, bet no paredzētās platības tikai puse bija apsēta. Kvieši, izdīguši, gai-

dīja plāvējus un miežiem cauri zāļoja vārpata.

Agronome gāja pāri pīteljušajai tērei uz kviešu tirumu, kur jau rosījās ļaudis ar izkapītim.

— Vajadzētu pamēģināt ar mašinām, — plegājusi brigadierim, viņa iebilda. — Ar sītiēim vien spēkiem drīz galā netīksim. — Nav ko domāt! Pasakiet labāk, kā kraut status — ar vai bez cepurēm, — ar roku atmeta viņš. — Skaidrs, ka bez cepurēm, — atbildeja agronome. — Lai vēji var brīvāk piekļūt un kā redziet laiks nupat uzlabojas.

Jā, laiks uzlabojās. Bet cilvēku bija daudz mazāk nekā pie līnietim. Pat mēsu vedēju bija vairāk.

— Tādā kārtībā, priekšsedētāj, mēs šogad ražu nenovāksim, — satīkusī netālu no plāvējiem priekšsedētāju, ierunājās agronome. — Te kaut ko vajag izgudrot.

— Un kādi būtu jūsu priekšlikumi? — jautāja priekšsedētājs, saraukdams pieri. Agronomis

cietā valoda viņam nemaz nepatika.

— Teiksim tā, — agronome izplēta visus piecus pirkstus, — par katru labības hektāra novāksim kolhozos izsniegs pirmjāji pļāvējiem piedesmit, simtu, ja būs vajadzīgs pat simts piedesmit vai vēl vairāk kilogramu graudu. Un ne lietus, ne vētra, ne izmirkušā zeme nespēs aizkavēt labības novāksanu.

— Agronome Viksne, vai jūs gribāt mūs izputināt? — ar uzvaru un pavissam satrūcetes atleica priekšsedētājs.

— Nē gan! Bet padomājiet labi! Novāksim, teiksim, piecus hektārus. Cik tie dos lietu zaudējumu? Savus piedesmit sešdesmit centnerus vismaz. Tātad jau te vien mums atmaksā par 50 hektāru izglābšanu. Un ja izglābsim visu ražu, tad taču mēs būsim vēl vairāk viņnējuši.

— Hm, jāpadomā, — noteica priekšsedētājs un legrima dziļās pārdomās.

Divas diennaktis trakoja vētra ar lietu. Valdes viri rūpīgi apsprieda agronomes priekšlikumu, bet Vita pati divas naktis nevarēja aizmigt.

(Turpinājums sekos)